ANUL I, Nr. 10. Cenzurat, Divizia VI-a.

2 LEI EXEMPLARUL

FOCŞANI 10 DECEMBRIE, 1925.

LANCEA

Prin acest semn vom învinge

Deviza noastră: HRISTOS REGELE NAŢIUNEA

ORGANUL Ligei Apărării Naţionale Creştine Regionala „Unirea"

ABONAMENTE:
Pentru orăşeni . . . . . pe an 150 Lei
Pentru săteni . . . . . pe an 100 Lei

Jidovii lasă în urma lor un gol înspăimântător, cum ar face trecerea unui stol de lăcuste, sau o molimă de ciumă.
DIDEROT

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: STRADA KOGĂLNICEANU, 16

TINERIMEA ŞI VIITORUL

Este desigur numai o banalitate — la prima vedere — să zici, că tinerimea reprezintă viitorul.

Dar această constatare banală cuprinde o clarificare utilă.

Dacă tinerimea este viitorul — ea singură are, în primul rând, răspunderea lui.

Tinerimea are dar dreptul şi datoria să se intereseze de acest viitor.

Dreptul: **pentru că viitorul este propria ei viaţă, pe care o va trăi numai ea.**

Datoria: **pentru că viitorul, care este al tinerimei, se confundă cu viitorul însuşi al neamului.**

Ce fel de tinerime ar fi aceea, care nu s'ar îngriji de propriul ei viitor şi al naţiei?

Ar fi desigur o tinerime frivolă, uşuratecă, neprevăzătoare, în cazul d'intâiu. Dar mai presus, ar fi o tinerime criminală, în cazul al doilea, compromiţând viitorul naţiei însăşi.

Cind tinerimea se luptă, ea se luptă dar *pentru dînsa.* **Oricum. Fie direct, fie indirect. Căci numai asigurând viitorul naţiei, ea îşi asigură propriul ei viitor.**

Să nu-şi închipue dar tinerimea, cind luptă, că luptă *pentru alţii.* **Nu pentru noi, în tot cazul.**

Bătrînii se duc, tinerimea rămîne. Cum îşi va aşterne, de cu vreme: *aşa va trăi.*

Acesta mi se pare, că este înţelesul în care tinerimea serbează aniversarea zilei de *10 Decembre.*

E un *memento* **sacru al datoriei, pe care o are către ea însăşi şi naţia românească, în dorinţa vie, legitimă, arzătoare, de a-i asigura viitorul.**

Toţi Românii trebue dar să serbeze aniversarea acestei zile împreună cu tinerimea, cu gîndul la mărirea Româniel, eliberată de duşmanii săi.

A. C. CUZA

10 DECEMBRIE

Zi scumpă pentru întreaga studenţime română,
Zi măreaţă pentru întregul neam românesc,
Zi sfântă a reînvierii conştiinţii naţionale româneşti:

Slăvită fii!

Tu ne-ai redat unitatea de cuget şi simţire, Tu ne-ai aprins în suflet candela naţionalismului curat şi românesc, Tu ai oprit acest neam, ce aluneca orbeşte pe povârnişul pieirii, Tu ne-ai întors dela marginea prăpastiei arătându-ne drumul ce duce la izbândă.

10 Decembrie, Tu eşti zorii măririi unui neam!

*

Orbiţi de patimi şi de ură, ne sfâşiam ca lupii între noi! Provinciile surori se luptau între ele pentru stăpânirea averei ţării, mumă a tuturor. Politicianii vicleni şi josnici, peţitori cu buzele de miere şi sufletul de fiere se războia cu armele minciunii să le câştige zestrea, să le răpească avutul! Politica, dezastruoasa politică de partid, politica de căpătuială cuprinsese inimile, alimentase patimile şi răsădise distrugătorul simţimânt al urii între români, ameninţând cu sfâşierea ţării în patru zdrenţe!

Dar Dumnezeu s'a îndurat de noi şi ne-a ridicat vălul de pe ochi, nouă, celor tineri, ce nu eram încă cu totul pierduţi. Ne-a ridicat cernitul văl de patimi de pe ochi, am văzut şi înţeles ca prin minune totul! Moartea, îngrozitoarea moarte se pregătea să taie firul vieţii unui neam, ce nu mai era vrednic de viaţă! Şi în dosul morţii celei fioroase, rânjea, cu rânjetul triumfător, satanic, poporul cel străin, poporul jidovesc!...

Şi ne-am umplut de groază. Dar groaza ne-a dat suflare în pieptul amorţit şi am strigat din toţi plămânii noştri:

«Popor Român! Priveşte, căci ceasul morţii tale e aproape! Împacă-ţi proprii tăi fii şi scapă-te pe tine de jugul unei robii streine!»

Şi neamul întreg ne-a înţeles şi a plecat alăturea de noi la lupta de recucerire a propriului său avut.

Era ziua de 10 Decembrie!

. . . .

Student Român, e sărbătoare astăzi. E sărbătoare mare! Ştergeţi fruntea îmbrobodită de sudoarea luptei şi ridică-ţi ochii tăi spre Acela, ce cârmueşte cu sceptrul Dreptăţii în mână, toate popoarele din lume. Roagă-L pe El, pe Dumnezeul la care s'au închinat străbunii din străbunii tăi, să-ţi dea puteri în lupta ce o duci şi să apropie cu o clipă — de se poate — izbânda noastră, izbânda neamului românesc.

Vom înălţa spânzurători!

În ţara aceasta morţii n'au morminte îmbrăcate'n floare
Străinii sunt stăpâni şi azi peste bogatele-i ogoare
Eroii, care-au apărat pământul cu credinţă
Azi zac în temniţă legaţi, răpuşi de-atâta umilinţă.

Ne chiamă ţara fraţi Români! Veniţi din corturi şi palate!
Pe steagul nostru tricolor, deviza este „libertate!"
O! Până când să mai răbdăm atâta neagră barbarie?
Veniţi Români îndureraţi să scoatem neamul din robie!

Vom înălţa spânzurători, căci prea s'au înmulţit tâlharii!
Eri ne luptam ca nişte lei, azi ne jupoae cămătarii.
Vom răstigni pe cruci de vii, pe aceia cari ne vând pământul,
În jurul lor să sboare corbii, să-i bată ploile şi vântul!

Înfrânţi, săraci şi obijduiţi — nici morţii pace n'au sub glie
Veniţi Români îndureraţi să scoatem neamul din robie!

Vom înălţa spânzurători, căci prea s'au înmulţit mişeii!
Ne stăpânesc călăi infami, ne pradă ţara fariseii!
Ne fură banul cei străini şi bogăţia trădătorii!
În ţara care o apărăm noi suntem astăzi cerşetorii!

În ţara aceasta morţii n'au morminte îmbrăcate'n floare
Şi venetici sătui de jaf, ne calcă legea sub picioare!
Ne chiamă codrii, lanci, livezi, ne chiamă ţarina pustie,
Veniţi Români îndureraţi să scoatem neamul din robie!

Vom înălţa spânzurători, sau înmulţit nelegiuiţii,
Pungaşii arşi vor fi pe rug, scuipaţi în faţă paraziţii!
Plivi-vom ţara'n lung şi'n lat, neghina să se veştejească
Şi cinstea să'nflorească iar, în mândra Ţară Românească!

JUSTIN ILIEŞIU
STUDENT, CLUJ

IN ZIUA DE 10 DECEMBRIE...

...Şi după ani de suferinţi în cari sacrificiile făcute au lăsat urme adânci în rândurile poporului românesc, s'a înfiripat România Mare.

Da! România Mare, în care părinţii, fraţii, şi copiii celor morţi „pentru patrie", vor duce un trai fericit, vor folosi ei roadele pământului scump apărat, vor fi stăpâni în totul al holdelor ce răsar îngrăşate din sângele morţilor şi stropite cu sudoarea frunţei celor vii. Aşa ar trebui, ca ei să fie stăpânii muncei lor. Dar, nu! Ei nu au decât puţinul ce stâmpără foamea pentru că *„străinul le fură belşugul"*. Străinul de eri e stăpânul de azi ce nu poate da slugei decât fărâma ce cade printre degete.

Şi cu ajutorul preţios al Guvernanţilor pe care-i îngraşă din tantiemele hoţiilor lor, jidanii au ajuns de drept conducătorii destinelor unui neam ce *a ştiut să rabde, dar care începe să simtă grozăvia morţii pe care duşmanul i-o pregăteşte.*

Deasupra chibzuelilor mărunte ale vânzătorilor şi cumpărătorilor era dreptul la viaţă a neamului care şi-a dovedit cu prisosinţă viabilitatea lui şi peste care nu se putea trece fără riscuri.

Şi cele spuse astăzi s'au petrecut la vreme.

În ziua de 10 Decembrie a anului 1922, studenţimea română a celor patru Universităţi unită prin acelaşi dragoste de neam cere, garantarea neînstrăinărei pământului pentru care mii de viteji au sângerat şi dreptul la viaţă al neamului românesc pe plaiurile invadate astăzi de străini.

Guvernanţii lor — pentru că ai lor erau — au lovit cu putere în măreaţa armată a studenţimei, jucând astfel rolul odios de călăi ai neamului. Ei nu puteau ierta îndrăzneala pe care studenţimea o avusese faţă de stăpânii lor. Şi nici n'au iertat. Nu sunt zile mai ruşinoase în istoria neamului decât acele când studenţimea asvârlită din cămine în miezul iernei cerşea adăpost bunilor creştini. Şi toate nelegiuirile n'au folosit la nimic, studenţimea — armata de elită a neamului — neştiind ce'nseamnă dezertare dela datorie.

Şi guvernanţii au cedat, rezolvând o parte din cererile studenţimei, dovedind prin aceasta *dreptatea mişcărilor studenţeşti* în contra cărora deslănţuise cele mai grozave prigoane.

Prin aceasta, 10 Decembrie este zi de sărbătoare. E ziua sacrificiilor studenţimei pentru neam şi pentru ţară.

Deasupra tuturor mişcărilor postbelice şi cari n'au avut ca punct principal decât chestiuni de ordin material se ridică studenţimea care ştie să sacrifice un an din viaţă, neamului ce i-a dat fiinţă, atunci când goana după materie nu cunoaşte limite.

. . . .

Bucuraţi-vă eroi ai neamului că au răsărit din brazda îngrăşată cu sângele vostru fii vrednici ce nu vor lăsa pângărită cenuşa mormântului nostru. Studenţimea de astăzi, speranţa neamului, va şti păzi cu sfinţenie comoara unui neam ce'şi merită viaţa. Din ţărâna scumpului pământ vor răsări mii de braţe şi vor pune stavilă celor ce vor râvni la dreptul nostru.

Dormiţi eroi în Pace. *La mormântul vostru studenţimea română îşi va face isvorul dragostei de neam şi din el vor sorbi armatele de mâine ce vor trebui „s'aducă neamului izbânda".*

I. B.

OPERA UMANITARIŞTILOR

UN AVIZ SISTEMULUI LOR

Umanitarismul actual e conceput ca un principiu în baza căruia toţi oamenii de pe glob trebue să trăiască în pace desăvârşită, dispărând graniţele între naţiuni şi unificându-se limba în scop de a se înţelege toţi (esperanto).

Exaltat de sublim.

Acest principiu infiltrat de presă şi editori interesaţi în minţile spirochetizate ai aşa zişilor scriitori cu straşnica dorinţă de a-şi vedea copertele extravagante mobilând vitrinele marilor librării îi face pe aceştia ca între preocupările zilnice de ordin material şi între imposibilitatea de a le îndeplini prin munca lor datorită lipsei de voinţă şi energiei căzută pradă agenţilor patogeni, să recurgă la molestarea imaculatei albiciuini a mii de coale de hârtie prin înegrirea cu elucubraţiunile minţei lor aburite de mercur. Pândite de acei ce prin forţa banului au putinţa de a le da benedicţiunea tiparului, aceste aşa zise opere, înflorite chipos de zeţari, scoase în evidenţă de librari prin reclama „Nou şi nemaivăzut", criticate şi trâmbiţate de presă, cu prefeţe de feţe mari din motive orgolioase şi bănoase trec în mâinile miilor de tineri naivi le otrăvesc sufletele şi îi fac să-şi clădească pe putreziciunea lor castelul idealului în viaţă zidit din cărămizi de carton, pradă deci uşoară a oricărei adieri de vânt.

Iată construcţia celor mai mulţi din tineret.

A cui e opera acestui dezastru moral în tineretul românesc?

Răspundem: a presei, a editorilor şi a minţilor în general nu sănătoase.

Cu ce scop?

Il vedem îndată, căci e destul să ne gândim o clipă din cine sunt formaţi presa şi editorii noştri.

Sângele semit curge în vinele reprezentanţilor amândorura şi preceptele talmudice stau la baza acţiunei lor.

Mijloace .., le au suficient în urma exerciţiului marei societăţi pe acţiuni de dezagregare şi demoralizare a neamului românesc cu renumitul consiliu de direcţiune format din Blank, Stern, Filderman şi ceilalţi, având consiliu de administraţie a tuturor jidănaşilor cari se pricep să schilodească câte o biată frază în marele cotidiane informatoare ale opiniei publice româneşti, cu adunările generale săptămânale ale neamului ciopârţit prin sinagogi şi celelalte localuri de necesităţi talmudice şi sub înaltul patronaj cu funcţiune de cenzori fictivi ai tuturor reprezentanţilor potentaţi ai aşa denumitelor partide politice româneşti (exp. partidul ţărănesc). Incasatori ai tantiemelor grase în schimbul iscăliturei de control neefectuat pe bilanţul în care la rubrica profit sunt milioanele scoase prin furt şi chinuiri din sudoarea unui popor ce nu cunoaşte decât un singur principiu de umanitate, acela propovăduit de Christos prin „Iubirea de aproape" în care nu se poate cuprinde în nici un caz duşmanii adevărului creştinesc şi acei ai neamului românesc.

Zeci de zăpăciţi cu pretenţii de geniu infectează zilnic atmosfera literară românească cu fel de fel de enormităţi în care lipsa de adevăr nu reuşeşte să fie pe deplin mascată nici chiar prin limbă şi stil necum prin logică.

Renegaţii scoşi din mediocrităţi prin sistemul imoral de ascensiune judaică batjocoresc personalităţile gânditorilor români şi'n timp ce nu-şi dau seama că nu reuşesc să şi-o facă măcar pe a lor apologiază pe toţi exponenţii internaţionali ai minciunei. In reclama eftină ce le-o face presa străină nu se cruţă nimic pentru a se asigura succesul comercial al colportorilor de idei umanitariste. Jidanii au reuşit să falşifice complect cultura unui popor destul de înaintat ca Franţa aşa că dacă nu vom şti să ne apărăm nu e departe timpul ca şi aceea a noastră puţină şi umilă cum este dar curat românească să fie complect mânjită de aceşti paraziţi internaţionali. Dacă am ajuns timpuri în care unul ce se pretinde cel mai mare istoric al nostru să fie socotit de neamul românesc mare numai prin barbă cât şi prin mărimea mârşăviei faptului de a se fi vândut jidanilor (Iorga), dacă am ajuns să vedem fii ai neamului căruia nici unul decât Eminescu nu i-a cunoscut mai bine sufletul batjocorindu-l (Panait Istrati), dacă am ajuns să auzim un bătrân fiu al unui bun român, zicând că e cel mai fericit om că are un ginere jidan (Costaforu), dacă am ajuns să avem partide jidăneşti cu conducere care să aibă în capul lor români cu iţari (Mihalache) alături de bolşevicii şi trădătorii de neam (Lupu, Stere), dacă am ajuns ca în statul nostru să avem alt stat jidănesc cari are drepturi de privilegii sancţionate prin Liga Naţiunilor şi Constituţia românească şi dacă am ajuns ca pentru acei ce atentează la siguranţa statului cu bombe şi celelalte mijloace cunoscute să primim intervenţii străine pentru ai scăpa de rigorile legilor ştirbindu-se astfel grav suveranitatea naţională (Torrès, Barbusse), dacă am ajuns ca soldatul şi ofiţerul român ce şi-au făcut datoria în conştiinţă în marele războiu să fie batjocoriţi de cei ce se pretind scriitori români (!) uitând că-şi datoresc zilele şi averile jertfei celor 800.000 găsind cuvinte de laudă pentru jidanii trădători (Rebreanu, Minulescu) nu mai este mult până la instituirea pe bazele principiilor de umanitate, a republicei româneşti cu Blank sau Stern preşedinte cu Iţic, Bercu etc. miniştri, cu Iorga, Lupu, Mihalache agenţi fiscali.

Prin ce mijloace? Prin bombe şi execuţii în masă a tuturor celor de păreri contrare.

Le aducem însă la cunoştinţa celor interesaţi în cauză că dacă în Rusia bomba şi-a putut face efectul prin nepăsarea şi ignoranţa ce-au găsit-o în popor, aici în

el se va opune întotdeauna cu un minut mai înainte de a se întoarce mecanismul de ceas al bombei anonime comuniste. Ex. pentru toţi cei ce trebue să aibă urechi de auzit.

I. S.

Un foc ce nu se stinge

S'a spus de unii pretenţioşi cunoscători ai mişcărilor că singurul scop ar fi revendicările de ordin material.

Şi împrejurul acestei eftine păreri, s'au ţesut serii întregi de articole, de intervievuri nesfârşite, trase toate după dorinţele ferbinţi ale jidovimei de a acoperi astfel adevăratele cauze ale mişcărilor cari pornite furtunos în ziua de 28 Noembrie 1922 ajung la maximul lor de manifestare în ziua de *10 Decembrie* acelaş an, când întreaga masă a studenţimei cere:

1. Eliminarea jidanilor din armată.
2. Scoaterea jidanilor din funcţiunile publice.
3. Introducerea lui „Numerus Clausus" ca singură garanţie a dăinuirei noastre ca popor pe aceste meleaguri.

Un an de sbucium. Un an de lupte cu vitregia guvern[illegible] noştri. Un an de parlament[illegible] cu jandarmi, sergenţi, po[illegible] singurii cu cari studenţimea [illegible] lamenta înainte de pagina pr[illegible] gului puşcăriei. Un an rupt [illegible] viaţa noastră cauzei mari [illegible] mâneşt. Un an în care mizeri[illegible] vieţei de toate zilele studenţi[illegible] mea a ştiut să-i ţie piept. [illegible] *an de războiu contra ocultei j[illegible] dăneşti.*

Dar oare cu terminarea [illegible] lui în care uşile Universităţ[illegible] au fost închise cercetărilor no[illegible] tre ştiinţifice, mişcarea stud[illegible] ţească s'a stins!? Oare ziua [illegible] 10 Decembri nu va mai însemna nimic?! Oare punctele cer[illegible] în memorabila moţiune au fo[illegible] înfăptuite? Nu.

Şi-o spun aceasta mişcările d[illegible] trupe, adunările rectorilor, co[illegible] sfătuirile prefecţilor de poliţ[illegible] care se repetă la aceiaşi dată [illegible] anului adică la *10 Decembrie.* Deci *mişcarea studenţească a fo[illegible] mai mult decât un foc de pa[illegible]* pentrucă şi astăzi ea dăinueşte pricinuind potentaţilor noştr[illegible] grozave visuri pe care caută s[illegible] le anihileze prin singurele mijloace, sporirea jandarmilor [illegible] sergenţilor de stradă.

Măsurile de orice ordin nu vo[illegible] avea repercusiuni asupra convingerilor marei mase a studenţimei care-şi are un crez, c[illegible] *fără satisfacerea în întregime [illegible] punctelor cerute* — nu pentru e[illegible] ci pentru naţiunea românească — *ea nu poate părăsi terenul de lupt[illegible]*

Vor fi la universităţi noi e[illegible] minări, vor suferi în tăcere a[illegible] studenţi, dar prin aceasta se [illegible] continua sfinţirea unei zile ce-[illegible] fost dat să vadă cea mai înf[illegible] ţătoare manifestare a corpulu[illegible] de elită — studenţimea — în problema de viaţă a neamului românesc.

Ei nu vor avea niciodată „forţa" care ar putea învinge dreptatea cauzei noastre. Zadarnic vor apela la ajutorul armatei şi se vor baza pe violenţă. S'o simtă cei ce ridică „violenţa la dogmă". Nu astăzi, ni[illegible] mâine dar va trebui să vin[illegible] ziua când aplicându-le propriile teorii, să nu le cadă greu [illegible] atunci zadarnic va fi zidul de baionete pe care astăzi caută să se razime.

Dar nu lucrurile mărunte ne preocupă.

Astăzi se pune o singură întrebare.

Mişcarea studenţească a fost un foc de pae? Şi noi răspundem: „faţă de îngrijorarea autorităţilor şi faţă de măsurile pe cari le iau în apropierea zilei de 10 Decembrie (aceasta după 3 ani dela primul 10 Decembrie) arată opiniei publice că **mişcarea studenţească continuă.**

Lupta se dă deşi nu se aud sgomote. Numai la zile mari se aud sgomote. Numai la zile mari se aud glasul gorniştilor ce sună *„înaintarea"* înfiorătorul cântec ce îngrozeşte pe duşman.

Astăzi, fiind ziua cea mai mare strigăm din toată puterea noastră „înainte" şi izbânda va fi cu noi.

Tase

*248. — TIPOGRAFIA „ÎNVĂŢĂTORUL ROMAN", FOCŞANI, BULEVARDUL CAROL 46.